

"Ερχεται κατόπιν τὸ πλήθος ἐκεῖνο τῶν μυστικῶν τρελλῶν, τῶν ἔχοντων παραχρούσεις, τῶν εὐερεθίστων, τῶν μυστικιστῶν, τῶν ζαλιζομένων, τῶν θηλυμανῶν. Τοιούτους δύνασιν νὰ συναναντήσῃς ὅσους θέλεις, εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τοὺς δρόμους, τὰ θέατρα, τὰ συλλαλητήρια. "Υπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν μποροῦν νὰ περάσουν ἀπὸ δρόμον ή πλατεῖαν κενῆν." Αλλοι οἵτινες πουθενά δὲν δύνανται νὰ ἀπομονωθοῦν, χωρὶς νὰ πιστεύουν ὅτι εἶναι φυλακισμένοι. "Αλλοι οἱ ὅποιοι ἔνεκα παθολογικῆς συμφορήσεως εἶναι ἡναγκασμένοι νὰ μιλᾶν πολλά, καὶ χωρὶς νὰ θέλουν, καὶ πολλάκις νὰ ὑβρίζουν τὰ καὶ δι' αὐτοὺς τιμιώτερα καὶ σοβαρώτερα.

*

Μία Κυρία ἀφηγεῖται ὁ Ἰτάρ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἰατρικῆς, δεχομένη τοὺς φίλους της, πάντοτε τοὺς ἔβλεπεν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ καὶ τοὺς προσεφώνει :

— Βλάκα ! ζῶν ! γαϊδοῦρι !

Ο δὲ γαμβρός της ἡναγκάζετο νὰ τοὺς λέγῃ :

— Η Κυρί σᾶς προσκαλεῖ νὰ καθήσετε.

*

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μανιῶν εἶναι καὶ ἡ τῆς ἀφοσιώσεως. Εἰς τοιούτος μονομανῆς πλούσιος ἐσύναζεν εἰς τὸ σπήτη του ὅλα τὰ σκυλιά του δρόμου, ὅλους τοὺς ζητιάνους, ὅλαις τῆς ψωρόγαταις. Τοὺς ἐφιλοξένει, τοὺς ἐπεριποιεῖτο, τοὺς ἐσυμποσίαζεν.

Αν ἔζη εἰς τοὺς πρώτους καιροὺς τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ τρελλὸς αὐτὸς θὰ ἐκανονίζετο ἄγιος.

*

Η τρέλλα λοιπὸν δὲν εἶναι μονοπάλιον τῶν τρελλῶν εἶναι πολλάκις κτήμα τῶν σοφωτέρων.

Ο διάσημος φρενολόγος Ball φρονεῖ ὅτι « ὁ πολιτισμὸς θὰ ἔμενε στάσιμος, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τρελλοί νὰ τὸν ὠθήσουν

— Η ἡλικία τὸν κάμνει συμπαθητικώτερον καὶ ὥραῖον πολὺ, διατὶ ἡ προσφιλής μου Κλεμεντίνη, ἥτις εἶναι πολὺ εὐαίσθητος εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς διὰ τὴν τύχην τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ νέου.

— Σᾶς βεβαίω, κυρία κόμησσα, ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἔχει πολλοὺς φίλους· ἐὰν θέλειν, ἥδηντο νὰ εῦρῃ παντοῦ φιλοξενίαν· εἰς Μαρέϊλ, εἰς τὸ Βωκούρ, εἰς τὸ Βλυγγικούρ, ὅλα τὰ σπήταια τοῦ εἶναι ἀνοικτά. 'Αλλ' ὅ, τι εὐχεται ἡ κυρία Βαρόνη, αὐτὸς ἀργὰ ἢ γλήγορα θέλει γίνη, διατὶ δὲν εἶναι τώρα τόσον ἄγριος ὅσω πρῶτα· ηρχισε νὰ μερώνῃ· τὸν ἔξεμέρωσαν οἱ ἀνθρακεῖς τοῦ δάσους, μετ' αὐτοὺς μαζὶ δουλεύει, τρώγει, κοιμᾶται.

— Τὸν εἶδα κ' ἔγω μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρακεῖς, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητής, καὶ εὐχαριστήθη ἐκεῖ ποῦ τὸν εἶδα καὶ εἰργάζετο μὲ τόσην ζέσιν καὶ θάρρος. Πολὺ ἐπιτήδειος, ισχυρὸς ὡς Ἡρακλῆς, γερὸς σὰ βράχος, μόνος του ἐδούλευε σὰ δύω.

— Τί μορφὴν ἔχει; ηρώτησε περιέργως ἡ κόμησσα.

— Εξ ὅσων ἡδυνήθην νὰ κρίνω, κυρία, εὗρον ὅτι εἶναι ώραῖος νεανίας.

— Αλήθεια;

— Εἶναι ὑψηλὸς καὶ δὲν στερεῖται κομψότητος τὸ ἀναστημά του. Ἡ μορφὴ του εἶναι ὀλίγον ἀγρία, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του ὥραῖα καὶ ἡ ἐκφρασις συμπαθητική· ἐν γένει ἔχει μίαν εὐγένειαν ἐπάνω του, μίαν ὑπερηφάνειαν. Τὸ βλέμμα του εἶναι μᾶλλον δειλὸν παρὰ ἀγριωπόν· τὰ με-

| πρὸς τὰ ἐμπρός ». Καὶ ἀποδίδων τὰ τῆς τρέλλας τῇ τρέλλᾳ, ἀναγγνωρίζει ἐν αὐτῇ ὁ συγγραφεὺς οὕτος « ἐνα τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς προσδόου ἐν ταῖς πεπολιτισμέναις κοινωνίαις καὶ μίαν τῶν μεγαλειτέρων δυνάμεων αἴτινες κυβερνῶσι τὴν ἀνθρωπότητα ! »

*
Αἱ σκέψεις αὗται εἶναι ἀναγκαιόταται διὰ τὸ 'Ρωμαϊκο εἰς ὃ καὶ ἀν γεννηθῆ μεταξὺ τῶν πεζοδρομίων τοῦ πνεύματος καμμία ὑπεροχή, καμμία ἐξοχότης, στιγματίζεται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐσμοῦ τῶν μετριοτήτων ὡς τρελλός.

Διάδοχος τοῦ Γαμβέττα ἐν τῷ Τιμήματι τῆς Βελλεβίλλης ἔξελέγη ὁ πολίτης Σιγισμάνδος Λακροᾶ, πολωνικῆς καταγωγῆς. Εἶναι μόλις τεσσαρακονταετής, τὸ ἔξωτερικόν του παρουσιάζει τύπον Πολωνοῦ, αἱ δὲ διόπτραι του, καὶ ἡ ξανθή του γενειάς τὸν παριστάνουν ὡς φοιτητὴν Γερμανόν.

Ο Λακροᾶς ὑπῆρξε δημοσιογράφος ἐκ τῶν μᾶλλον ἀδιαλλάκτων καὶ δημοτικὸς σύμβουλος ἐκ τῶν ῥιζοσπαστικωτέρων, σχεδὸν κοινοκτίμων. Φιλόδοξος, ἀλλὰ ψυχρὸς, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ συνταράσσῃ τὰ πλήθη, χωρὶς αὐτὸς νὰ φαίνηται. Δεν θὰ διαπρέψῃ ὡς ῥήτωρ, ἀλλὰ τάχιστα θὰ συμπίξῃ περὶ ἔσωτὸν κόμμα, καὶ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Γαμβέττα, ὁ Λομβάρδος τῆς Γαλλίας Κλεμανσῶ, θὰ τὰ χρειασθῇ.

Ρακοσυλλέκτης.

ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΑΙ

Εἰς τοὺς Καιροὺς τοῦ Λονδίνου ἐπεστάλη ἐκ Παρισίων ἐπιστολὴ ἀναγράφουσα τὴν σύστασιν, τὰς διαιρέσεις καὶ τὰς

γάλα μαῦρα μάτια του, καὶ τὸ εὖρὺ μέτωπόν του δεικνύουν πολλὴν νοημοσύνην. Παρετίρησα ὅτι ἔχει καὶ ὥραιοτάτους δόδοντας.

— Όλα αὐτὰ κύριε, αὐξάνουν τὴν συμπάθειάν μου.

— Ο κ. Μονζίνω δὲν εἶπε καμμίαν ὑπερβολὴν, εἶπεν ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Βιολαίν, ὁ ἄγριος εἶναι πράγματι ώραῖος νέος.

— Τὸν ἔχετε ὁδεῖ καὶ σεῖς, δεσποινίς Σουσάννα; ἡρώτησεν ἡ "Εμμα Μωριέννη.

— Οπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ διλέπετε. Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ πήγαινα ἵππασία, βρέθηκα ἔξαφνα ἀπέναντι του εἰς τὴν δόδον τοῦ δάσους.

— Θὰ φοβήθητε! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ φρίτουσσα.

— Νὰ φοβήθω! ἔγω; Εμένα τίποτε δὲν μὲ φοβίζει, ἀπήντησε θρασέως ἡ Σουσάννα. Εξεναντίας ἡ Λυκογιάννης φοβήθηκε ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλογο, γιατὶ ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴν νὰ μὲ παρατηρήσῃ, διότε μπόρεσα κι' ἔγω καὶ τὸν εἶδα πολὺ καλὰ, καὶ ἐπειτα τῷβαλε στὰ πόδια, σὰν νὰ τὸν ἔκυνηγοῦσαν δώδεκα λυσσάρικα σκυλιά.

— Αδιάφορον, εἶπεν ἡ Λευκὴ, ἔγω ἀν ημουν εἰς τὴν θέσιν σας, δεσποινίς Σουσάννα, θὰ ἐφοβούμην τρομερά.

ἀρχὰς τῶν Κοινωνιστῶν ἐν Γαλλίᾳ, ἐπὶ τῇ βάσει θετικῶν πληροφοριῶν ἀς ἔλαθεν ὁ ἐπιστέλλων παρὰ πρόνυ μέλους τῆς Κοινότητος, δυνάμει τῆς ἀμυνηστείας ἐπανακάμψαντος εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ Νέας Καληδονίας. Τῶν πληροφοριῶν τούτων τινὰς ἀναγράφουμεν ἐνταῦθι ὡς λίαν περιέργους καὶ χρησίμους εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοινωνισμοῦ.

“Ο κοινωνισμὸς ὄλονέν προσλαμβάνει μεγάλας διαστάσεις. Ἐδημιούργησε τὴν ἐργατικὴν τάξιν, ἥτις εἰς τὰς ἑκλογὰς τοῦ 1881 ἔχορήγησε 60,000 ψήφους. Ἑχει ὑπέρ ἑαυτοῦ τοὺς ἀναρχιστάς, πρὸ δύνης ἀκόμη καταδικασθέντας ἐν Δυών. Συμπεριλαμβάνει τοὺς Βλανκιστάς ἐπιζήσαντος τοῦ ἀρχηγοῦ των Βλανκῆ. Ἐσχάτως οἱ Ῥιζοσπάσται τῆς Βουλῆς ἡναγκάσθησαν νὰ εὐρύνωσι τὸ πρόγραμμά των, ὡς μὴ ἀνταποκρινθεῖν πρὸς τοὺς πόθους τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καὶ νὰ δεχθῶσιν ὅρους καθαρῶς κοινωνιστικούς, ὡς τὴν ἀναθεώρησιν τῶν συμβολαίων, δι’ ὧν ἔξεγιαρθήσαν τὰ δημόσια, μετάλλεια, σιδηρόδρομοι, διώρυγες, κλπ. τὸν προοδευτικὸν φόρον κλπ.

Αἱ κυριώτεραι Κοινωνιστικαὶ Σχολαὶ δὲν ζητοῦσι μόνον βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἀλλὰ μεταμόρφωσιν αὐτῆς. Διαφέρουσι μὲν κατὰ τὰς μεθόδους, ἀλλὰ πρὸς τὸν αὐτὸν ἀποδέπουσι σκοπόν, ἥτοι τὴν ἀνοδον τῶν ἀκτημόνων εἰς τὴν τάξιν τῶν κτηματιῶν. Διαιροῦνται δὲ εἰς τρεῖς τάξεις: Βλανκιστάς, Κοινοκτήμονας καὶ Ἀναρχιστάς.

Τὶς ζητοῦν οἱ πρῶτοι ἀκριβῶς, οὐδεὶς γνωρίζει: διότι οὔτε ὁ Βλανκῆ, ὅτε ἔζη, οὔτε τις τῶν μαθητῶν του, διετύπωσέ ποτε πρόγραμμα. Εἶνε λοιπὸν καθαροὶ ἐπαναστάται, ὡς οἱ Ἰακωβῖνοι τοῦ 1793. Θέλουσιν ἀπλῶς νὰ καταλάβωσι τὴν ἔξουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἐναπόκεσωσιν ἐνεργητικῶς ὑπὲρ τῶν ὅμαδων. Τὸ ἔργον των μόνον δι’ αὐτηρᾶς πολιτικῆς συγκεντρώσεως δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, ὑποβαλλομένων τῶν ἐναντίων ὑπὸ σιδηροῦν ζυγὸν, ἔως ὅτου τούλαχιστον ἔξασφαλισθῇ ἡ νέα τάξις πραγμάτων.

“Η ἔλλειψις αὐτῆς προγράμματος ἀπομακρύνει πολοὺς ἀπὸ τοῦ κόρματος” ἀλλ’ οἱ διλίγοντες εἰνες συμπαγεῖς καὶ δοῖοι ἀνθρώποι ἐνεργείας. Ο νῦν ἀρχηγὸς εἶνε στρατηγὸς “Ἐδ, μέλος τῆς Κοινότητος.

Οἱ Κοινοκτήμονες ἀπ’ ἐναντίας ἔχουσιν ὠρισμένον πρόγραμμα, οὐχὶ μὲν πλῆρες ἀλλ’ ἐπὶ ἥπτῶν βάσεων. Ἡ ἀριθμητία τοῦ προγράμματος εἶνε ἡ ἀντίθεσις τῶν κεφαλαιούχων καὶ τῶν ἐργατῶν. Οἱ εἰσοδηματιαὶ, ἐκεῖνοι δηλ. οἵτινες ζῶσιν ἐκ τοῦ τόκου τῶν κεφαλαιών των, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ὡς ἐργοστασιάρχαι ἢ κερδοσκόποι, κερδίζουν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων, ἀποτελοῦσι τὴν προνομιούχον ἢ μέστην τάξιν. Πᾶς δὲ ἐργάτης, ἔχων ὡς μόνον κεφάλαιον τὸν βραχίονα ἢ τὸν ἐγκέφαλον, ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀποκλήρων, εἰς τοὺς ἀκτημοργας. Οἱ καταχρασταὶ τῶν μέσων τῆς ὑπάρξεως εἶναι ἡ πράγματι προνομιούχος τάξις: Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν, κατοὶ ἐπλούτισαν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν παραγωγῶν. Μισθοὶ πληρωμένοι εἰς γειρώνακτας, καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ἐπισωρεύονται ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν, ἥτοι τὴν περίοδον τῆς ἐνεργείας παντὸς ἀνθρώπου, πάλιν δὲν δύνανται νὰ μεταμορφώσουν αὐτοὺς εἰς κεφαλαιούχους. Μόλις ἔξασφαλίζουν κάτι τι διὰ γηρατεία. Μόνον οἱ ἐμπορευόμενοι τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων δύνανται νὰ πλουτίσουν. Ὑπάρχουν βεβαίως ἀπλοὶ ἐργάται, οἵτινες μόνον διὰ τοῦ κεφαλαιού τοῦ ἐγκεφάλου των ἐσχηματίσαν περιουσίαν, ὡς ἵστροι, δικηγόροι, ἐπιστήμονες, συγγραφεῖς, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, καὶ ἀλλοι. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν περιουσίαν τῶν ὀφελουσιν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ αὐτὴν πάλιν εἰς τὸν καιρὸν τὸν ὅποιον ἡμέρασταν νὰ διαθέσουν, τοῦθ’ ὅπερ εἶναι καὶ αὐτὸ προνόμιον. Ο μέστος ὅρος τῆς φορολογίας ἦν τὸ κεφαλαιον ἐπιβάλλει ἐπὶ τῆς ἐργασίας εἰ-

ναι 50 τοῖς ἑκατόν· ἐν ἀλλαῖς λέξεσιν, ὁ τεχνίτης μισθούμενος δωρεῖται τὸ ἥμισυ προϊὸν τῆς ἐργασίας του εἰς τὸν κύριον διὰ τίποτε. Ἰνα μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐκφρασιν τοῦ Καρόλου Μάρκ, τὸ κεφάλαιον εἶναι ἐργασία τὴν ὅποιαν δὲν ἐπλήρωσαν. Ἄλλ’ οἱ μισθοὶ, ἐνεκ τοῦ συναγωνισμοῦ, τείνουσιν ἀναποφεύκτως εἰς ξεπεσμὸν μέχρι ἢ καὶ ὑπὸ τὸ αὐτηρᾶς ἀναγκαιοῦν πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐργάτου. Αὐτὸν τὸν μισθολογικὸν νόμον ὠρόμασεν διὰ μέγας κοινωνιστὴς τῆς Γερμανίας νόμον τῆς ἀναιδείας. Ο ἀκτήμων εἶναι ὁ νεώτερος δοῦλος.

Εἶναι ἡναγκασμένος νὰ ὑποβάλληται ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν μεταλλείων, τῶν ὑφαντηρίων, τῶν χυτηρίων καὶ ἀλλων ἐργοστασίων, τὰ ὅποια εἶναι ἐστιγματισμένα ὡς τὰ βιομηχανικὰ κάτεργα. Ο οἰκογενειακὸς βίος ἀποβάνει διὰ τηρέσθαι δι’ αὐτὸν σπανιότερος, διότι ἡ ἀκριβεία τῶν ζωοτροφιῶν καταδικάζει καὶ τὴν γυναικαν καὶ τὰ παιδιά του νὰ ἐργάζωνται. Δὲν εἶναι ὡς διὰ τηρίτης τῶν παλαιῶν χρόνων, διστις εἰργάζετο κατ’ οἴκον καὶ δὲν ἡσθανετο διηγεκῶς δεσμευμένην τὴν ἐλευθερίαν του. Εἶναι διὰ μισθοφόρος διὰ τηρίτης ἀπὸ πρωταρίας εἰς τὴν φυλακήν του, καὶ ἀφίνων αὐτὴν τὸ ἐσπέρχεις ἀμα κτυπήσῃ ὁ κώδων. Οὐαὶ! εἰς αὐτὸν, ἐὰν δικαίως ἢ ἀδίκως δυσαρεστηθῶσι μαζύ του ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ὅποιους ἔχαρταται τὸ φυμί του. Θά ἐχωσθῇ ἀμέσως καὶ θὰ δυσκολευθῇ ἢ θ’ ἀδυνατήσῃ νὰ εῦρῃ ἄλλον ἐνασχόλησιν. Θὰ καταδικασθῇ τότε εἰς τὸν διὰ λιμοῦ θάνατον. Οὐαὶ! εἰς τὸν ἐργάτην διστις εἶναι ὑπὸ τὸ ἔλεος ἀσυνειδήτου ἐπιστάτου ἢ κυρίου! Έν γένει, τὸ συμφέρον τοῦ κεφαλαιούχου εἶναι νὰ ἀποσπάσῃ τὴν μεγαλειτέραν ἐργασίαν διὰ τοῦ μικροτέρου μισθοῦ, ἐνῷ τὸ συμφέρον τοῦ ἐργάτου εἶναι νὰ δώσῃ διλγωτέρων ἐργασίαν ἀντὶ μεγαλειτέρου μισθοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ κοινωνικὴ ἀντίθεσις ἡ γεννῶσα τὸν πόλεμον τῶν διαφόρων τάξεων καὶ ἐκρηγνυμένη εἰς ἀπεργίας καὶ στάσεις τῶν ἀκτημόνων. Νέα τις διοργάνωσις τῆς ἴδιοκτησίας ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ νέα μέσα τῆς βιομηχανίας ἡμπορεῖ νὰ φέρῃ ἐν τέλος εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, ἀντικαθιστώσα τὸν ἀνταγωνισμὸν διὰ τῆς ἀλληλοθήσείας.

“Ἐὰν δὲ ὁ μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἀνταγωνισμὸς ξεπέφη τοὺς μισθούς, ὁ μεταξὺ τῶν μικρῶν κεφαλαιούχων ἀνταγωνισμὸς εἶνε ὁλέθριος διὰ τὴν κατωτέρων μέσην τάξιν. Καὶ ἐδῶ, ὡς πανταχοῦ, τὸ μεγάλο φάρι τρώγει τὸ μικρό. Τὰ μεγάλα ἐργοστάσια, τὰ μεγάλα ἐμπορικά, μποροῦν καὶ νὰ παράγουν καὶ νὰ πωλοῦν φθηνά. Τὰ μικρὸ ἐμπορικὰ διονέν ἐκλείπουν, καὶ ἡ μέση τάξις καταπίπτει βαθυτόδην εἰς τὰ στρώματα τῆς πτωχολογίας. Ή γινομένη αὐξῆσις τῶν μισθῶν διόλου δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἐκ παραλλήλου βαίνουσαν κυρήσιν τῶν ζωοτροφιῶν. Τὴν κατάστασιν ταίτη τῶν πραγμάτων ἐμπαρτύρησαν οἰκονομολόγοι μὴ κοινωνισταί. ὡς ὁ Ἀδόλφος Βλανκῆ, διδελφὸς τοῦ ἐπαναστάτου διστις ἔγραψε ταῦτα: «Η ἐπιστήμη διέφειται νὰ ἐξηγήσῃ τὰς ἀληθείες αἰτίας τοῦ παραλλήλου τούτου, ἥτοι τὴν ἀπαίσιαν συνοδείαν πλούτου καὶ φτώχειας ἐν χώραις μεγάλης βιομηχανίας καὶ μεγάλης καταλληργίας. Ο δὲ μέγας Σαίνης ἔξηνεγκε τὸν περίφημον ἐκεῖνον λόγον διτι «αἱ οἰκονομίαι τῶν πλουσίων γίνονται μὲν ἔξοδα τῶν πτωχῶν.»

Αὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτερα ἐπιχειρήματα τῶν κοινοκτημόνων. Καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν εἶναι τὰ ἔξηδη: Τὰ ἀκατέργαστα ὑλικά καὶ τὰ ἐργαλεῖα πρέπει νὰ γίνουν κοινὴ ἴδιοκτησία. Τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς εἶναι ἀπαράγραπον, καὶ εἶναι ἀνώτερον τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων, τῶν δοποίων ἡ νομιμότης καθιερώθη μόνον ὑπὸ τῶν κεφαλαιούχων. «Οταν ἡ ἴδιοκτησία δὲν θὰ ἔναι πλέον τὸ μονοπώλιον μιᾶς καὶ μόνης τάξεως, ἡ κοινωνία θ’ ἀποκτήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ν’ αὐξῆση

ἐπ' ἄπειρον τὴν ἐν γένει παραγωγὴν, ητὶς θὰ συνχυτάνῃ μὲ τὰς ἀνάγκας μας, ἀντὶ νὰ τὴν περιορίζουν, πῶς γίνεται τώρα, ὅτε ἐπὶ τοσοῦτον μόνον γίνεται παραγωγὴ, ἐφ' ὅτον ὑπάρχουν ἀγοράσται νὰ πληρώσουν.

Οἱ παραγωγοὶ τώρα δὲν εἶναι θέσιν νὰ ἀγοράσουν ἐκεῖνα τὰ ὄποια οἱ ἴδιοι παράγουν, διότι τὰ προϊόντα, ἃντας φύγουν ἀπὸ τὰς χειράς των, ἐπιβαρύνονται μὲ τὰ βάρη τὰ πληρωνόμενα εἰς τὴν μέσην τάξιν, καὶ βλέπει τις χιλιάδες λιμωττόντων καὶ ρακενδότων ἀνθρώπων ἐνώπιον σωρῶν ἀγαθῶν παντὸς εἰδούς, ἡ ἐνώπιον κολοσσαίων μηχανῶν, αἱ ὄποιαι μένουν ἐν ἀκινησίᾳ, διότι οἱ κύριοι των δὲν ἔχουν συμφέρον νὰ τὰς βάλλουν εἰς κίνησιν. Ἐάν δῆμος ἔξι ἐναντίας τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς ἐγίνοντο καινὴ ἴδιοτησία, αἱ μηχαναὶ αὐταὶ δὲν θὰ ἔμενον στάσιμοι, διότι οἱ ἐργάται θὰ ἐπαιρόναν δύσις ἐκεῖνα τὰ ὄποια παρῆγον.

Οἱ κεφαλαιοῦχοι, οἱ κύριοι, οἱ ἐμπόροι καὶ οἱ παράσιτοι θὰ ἐξηφανίζοντο — τούτεστι θὰ μετεμορφοῦντο εἰς παραγωγούς. Η κοινωνία θὰ κατεσκεύαζε νέους μηχανισμοὺς ἐν μεγάλῳ πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας. “Ενεκα τούτων ὅλων τὸ ἔργον παντὸς ἀνθρώπου θὰ ἐλυφρύνετο. Η κοινωνία διακέθεται μεγάλους πόρους θὰ ήτα εἰς θέσιν νὰ ἀναλάβῃ τὴν συντήρουσιν τῶν ἀσθενῶν, τῶν γερόντων καὶ τῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων, καὶ θὰ ἥδυνατο οὕτω νὰ ἀνατρέψῃ καὶ τὰ παιδία.

Ἄλλα πῶς; θὰ ὑπερακοντισθῶσι τὰ παντοιεῦδη ἐμπόδια τὰ ὄποια θὰ παρεμβληθῶσιν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν μεταμόρφωσιν; Πῶς θὰ γίνῃ ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς ἴδιοκτησίας τοῦ παραγωγικοῦ μονοπωλίου εἰς τὴν κοινωνικὴν ἴδιοκτησίαν; Δεῖ ἐπαναστάσεως. “Οπως ἡ μέση τάξις (ἡ τῶν ἀστῶν) ἔκαμε χρῆσιν τοῦ μέσου αὐτοῦ, διποτανούσιν τὰ καταθλίσσοντα αὐτὴν προνόμια, οὕτω καὶ ἡ φτωχολογία θὰ κάμη χρῆσιν τοῦ αὐτοῦ μέσου.

»Μετὰ τὸν ἐπαναστατικὸν ἀλληλεγγύους, διηρημένους εἰς δύο κόμματα, τὴν ‘Ομοσπονδίαν τοῦ Κέντρου καὶ τὴν ‘Ομοσπονδιακὴν “Ἐνωσιν, ἔχεται τὸ κόμμα τῶν Ἀναρχικῶν. Τὸ πρόγραμμα αὐτῶν εἶναι ἡ κοινότης τῆς ἴδιοκτησίας. Πῶς θὰ γίνῃ ἡ κοινοποίησις αὐτή; Διὰ τοῦ Κράτους; Περὶ τούτου οἱ Ἀναρχικοὶ οὐδὲν λέγουσιν. Άλλὰ πῶς θὰ λάβῃ χώραν ἀναδιοργάνωσις ἐν μέσῳ ἀναρχίας, ἐν μέσῳ χάους παντοίων κοινωνικῶν στοιχείων, ἀνευ κυβερνήσεως, ητὶς νὰ ἀνεγείρῃ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων νέον τὸ οἰκοδόμημα; ‘Ἐν τούτοις οἱ Ἀναρχικοὶ φρονοῦσιν ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκην Κράτους οὐδὲ Κυβερνήσεως καὶ ὅτι ἡ Ἀληλεγγύη θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐγκατασταθῇ μόνη της. Μεταξύ δὲ τῶν ἀναρχικῶν τάσσεται καὶ ὁ διάσημος Γεωγράφος Ἐλυσαὶ Ρεκλούς, ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἐρωτικοῦ γάμου».

Αὔταὶ εἶναι αἱ κυριώτεραι γραμμαὶ τοῦ ἐν Γαλλίᾳ κοινωνισμοῦ. Καλὸν εἶναι νὰ ἔχωμεν σαφῆ ἰδέαν, αὐτῶν τῶν πραγμάτων καὶ νὰ μὴ διατυπωθῶμεν μόνον λέξεις χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν καὶ τὴν σημασίαν τοῦ πράγματος.

Ἐρανιστής

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Αὔτὸς δῆμος εἶναι ἀρκετὰ περίεργον!

— Τί πρᾶγμα;

— Δὲν τὸ ζέρεις; νὰ, ἀδελφέ, νὰ σὲ εἰδοποιῇ μία ἀτμά-

μαξα, ἐνῷ τρέχει, περὶ τοῦ κινδύνου δν διατρέχει· ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ἄγγλος μηχανικός της ὅτι εἶναι μεθυσμένος (καὶ μάλιστα ἀν Θέλης αὐτὸ δὲν εἶναι ὑπόθεσις, ἀλλὰ πραγματικότης). τὸ λοιπὸν ἡ ἀτμάμαξα ἀμα πλησιάσῃ εἰς τὰ γνωστὰ ἐπικίνδυνα μέρη, ἀπὸ τὰ ὄποια καθ' ἐκάστην διέρχεται, ἀμέσως

— Τί; γρίζει ὀπίσω;

— “Οχι· προβαίνει μάλιστα θαρραλέως πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ φωνάζει ὡς ὑστερικὴ μὲ δέσυτάτας φωνὰς ὅτι ὑπάρχει κινδυνός· ὁ ἄγγλος τότε ἀμέσως ξεμεθᾶ, καὶ λαμβάνει τὰ μέτρα του.

Αὔται αἱ φωναὶ ὀφείλονται εἰς τὸν Σικελιανὸν Γιάκομον Βίτον, μηχανικόν, ὅστις δὲν εύρισκεται βεβαίως ἐντὸς τοῦ λεβητοῦ, ἀλλὰ θέλω νὰ σὲ πῶ ὅτι ἐφεῦρε ἐν ἀπλούστατον ἐργαλεῖον ὄμοιον μὲ ἐν χονδροειδὲς ὠρολόγιον, συνιστάμενον ἐκ τροχῶν καὶ τροχίσκων καὶ κυλίνδρων μὲ δείκτας καὶ τανίας συνδεδεμένας μὲ τὴν σφυρίκτραν τῆς ἀτμάμαξης· τὸ ἀνάλογον τούτο ὠρολόγιο ἐργαλεῖον δεικνύει εἰς τὸν μηχανικὸν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς ποιὸν μέρος τῆς ὁδοῦ εύρισκεται, πόσα μέτρα ἀπέχει ἀπὸ ὠροσμένον τι μέρος καὶ τ. λ. Εἶναι δὲ οὕτω διατεθειμένον ὥστε ὅταν πλησιάζῃ τὰ μέρη τὰ χρήζοντα ἴδιαιτέρας προσοχῆς, σύρει διὰ τῆς ταινίας του τὴν σφυρίκτραν καὶ ἀρα φωνάζει ἡ ἀτμάμαξα· εἶναι ως νὰ κτυπᾷ φερεῖπεν ἐν ὠρολόγιον εἰς ὠροσμένας ὥρας.

— το! το! το! το! το!

— Εγὼ μάλιστα στοιχηματίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν αἱ ἀτμάμαξαι, τὰ ἀτμόπλοια, αἱ μηχαναὶ κ. τ. λ. θὰ ἐργάζωνται μόνα των χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκην τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀνθρώπου.

— το! το! το! το! το!

— Καὶ μάλιστα φρογῷ ὅτι περιττὴ πλέον εἶναι ἡ παρουσία μας εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐπομένως δυνάμεθα νὰ αὐτοκτονήσωμεν ἐν ἀνέσει ἀφίοντες τὰς μηχανὰς νὰ ἐργάζωνται διημάς.

— το!

Ο ἡλεκτρισμὸς ἐν Ἱαπωνέᾳ

Εἰς τὴν Ἱαπωνίαν ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα, οὕτω καὶ τοῦ Γκαζιοῦ ἔξαιρουμένου, φωτίζονται δι’ ἡλεκτρικοῦ φωτός.

“Αλλὰ καὶ ὁ ἐκ κονιορτοῦ πνέων ἥδη τὰ λοίσθια Δῆμος Ἀθηναίων δὲν φωτίζει τάχα ὅλας τὰς ὁδοὺς Ἀθηνῶν διὰ τοῦ φωτὸς τῆς Σελήνης; ἡ καὶ ἐν ἐλλείψῃ ταύτης δὲν τὰ; φωτίζει διὰ τῆς λασπόδους λαμπρότητός του;

— Καὶ τι θέλεις νὰ εἰπῆς μὲ αὐτό;

— Τίποτα· ὁ λόγος τὸ φέρνει.

Αἱ ἀκρέδεις τῆς Κύπρου καὶ τὰ Ἀγγλικὰ χρήματα.

Εἰς τὰ 1881 ἡ κυβέρνησις τῆς Αὔτου Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος τῶν Ἰνδῶν καὶ τῆς Αὔτου Βασιλικῆς Μεγαλειότητος τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἀνάστης Βικτωρίας, ὅτε ἐφάνησαν αἱ ἀκρίδες εἰς τὴν Κύπρον, προσέφερεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ληστευθείσης Ἑλληνικωτάτης ταύτης γήσου ἕνα penn (12 ἑκατοστά τῆς δραχμῆς) εἰς ὄντινα ἥθελε παρουσιάσειν ἡμίσειαν λίτραν ὀλόν ἀκρίδος εἰς τὰς ἀρχὰς ὡς ἀμοιβήν διὰ νὰ διευκολύνῃ οὕτω τὴν καταστροφὴν τῶν φθοροποιῶν τούτων ζώων. Ἀπὸ τοῦ Ιουλίου τοῦ 1881 μέχρι τοῦ Φεβρου-